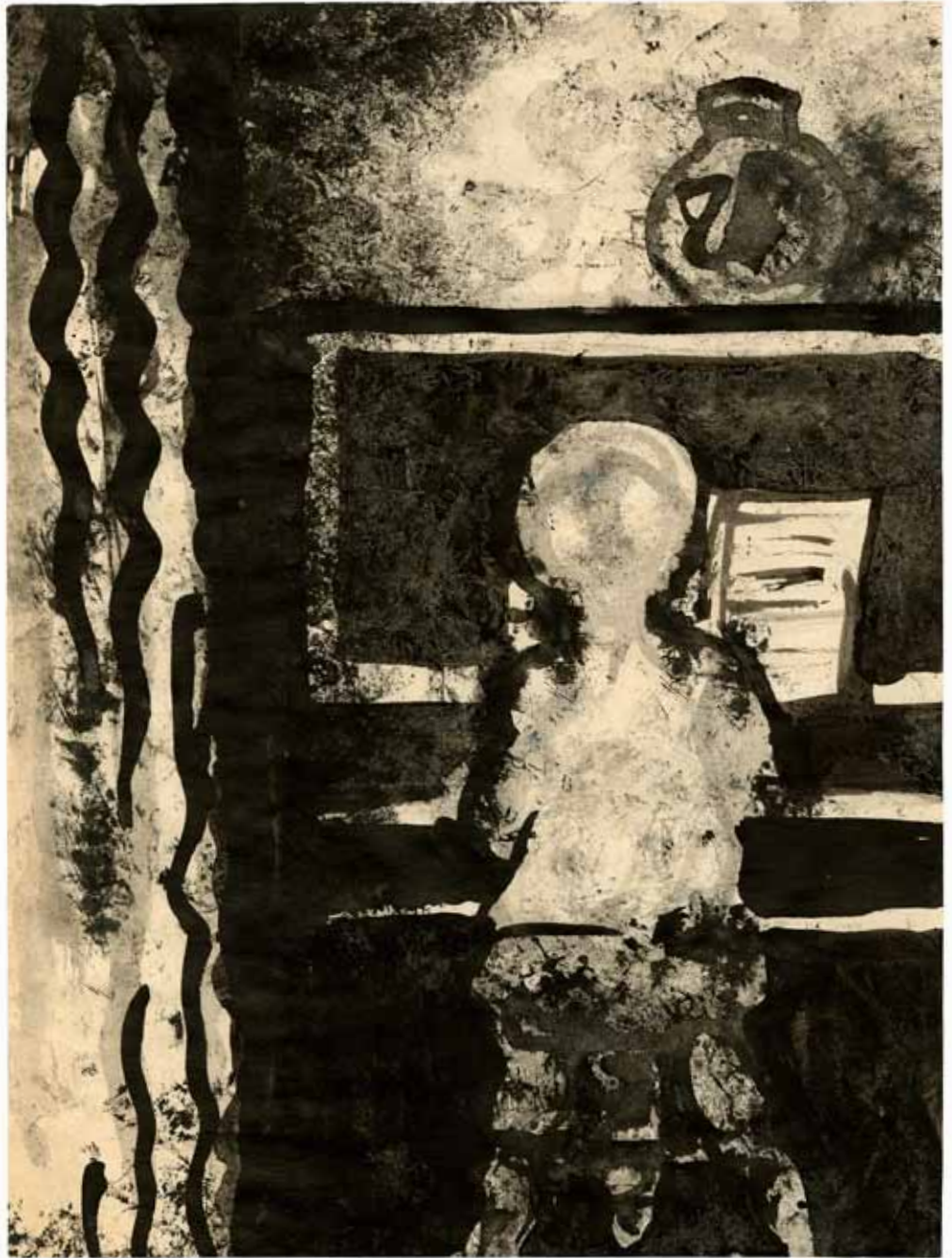

Vanaf mijn vijfde werd ik aan de piano gezet. Tweemaal per week kreeg ik thuis privéles van Betty Galinsky. Ik was zeer begaafd. Dat zat in de familie. Mijn grootoom was Edgar Tinel, de pianovirtuoos en componist.

Betty Galinsky was een jeugdvriendin van mijn moeder. Ze was geboren in Kiev, in een joodse familie. Na de Russische Revolutie vluchtte zij in 1920 naar België. Mijn moeder en Betty leerden elkaar in die periode kennen aan het Conservatorium in Gent. Betty was een zeer goede pedagoge, ik deed erg mijn best en maakte snel vorderingen. Ze was ook veeleisend. Ik moest mijn toonladders oefenen met muntstukken op de rug van mijn handen, die mochten er niet afglijden bij het spelen. Ik vond die moeilijke oefeningen wel prettig. Op zesjarige leeftijd deed ik onder haar toezicht mijn eerste piano-examen, waar ik onder andere een menuet van J.S. Bach speelde.

Op een dag kwam Betty niet meer.
Ik was daar droevig om.

Ik kreeg een nieuwe pianoleraar, die kwam lesgeven in uniform, met een band met een hakenkruis rond zijn arm. Ik hield niet van die man.

Later vertelde mijn moeder dat Betty omgekomen was in de zoutmijnen van Polen. Toen zou mijn vader, met de handen in het haar, hebben gezegd: 'Had ik het geweten, ik had ze weggestopt.'
Mijn vader! De jodenhater, de man die joden rook!

Achteraf denk ik dat mijn moeder die anekdote heeft verzonnen, omdat de waarheid te pijnlijk was. Mijn ouders wisten pertinent dat Betty joods was en hebben niets gedaan om haar te helpen. Nee, wij zongen aan tafel liedjes over *Krumme Juden ziehen dahin, daher, sie ziehen durchs Rote Meer, die Wellen schlagen zu, die Welt hat Ruh!*

In 1942 is Betty Galinsky zich gaan aangeven in de Kazerne Dossin in Mechelen. Vandaar werd ze op transport gezet naar Auschwitz, waar zij in de gaskamers werd vermoord.